

Emberke lettem

(Apácaszakállasi impressziók)

Manapság ritka,
mikor az ember
szülőfalujában látja
meg a világot,
melyről még
semmit sem sejt.

Burokban szült meg anyám,
apám sártégláitól
illatos házban,
s e perctől
Emberke lettem.

Magas fákat,
udvarunkban mulatozó
madarakat, kezemen
átmászó bogarakat,
az orgonasövény kecskebékáit,
a gémeskút sujtóján
csilingelő vizesvödröt,
a nem tétlenkedő
házórző Sürgic kutyánkat,
a szőlőlugas tolvajkodó,
füttyös fekete rigóit,
a házunk előtt elhaladó
hangos lovasszekeket,
a Rózsika kastélykertben
imakönyvből éneklő apácákat,
a kémény égbe igyekvő füstjét,
a dohányszárítóban éneklő
lányok szerelmes, bánatos,
végnélküli dalait,

a dobot pergető kisbírót,
a levelet hozó postást,
a biciklis Samut, a magyarul
furcsán beszélő
megyeri szlovák rendőrt,
Gurdony cigánypérót,
a kocsmá udvaron
tekéző legényeket,
a gabonát kaszáló aratókat,
a falu futballistáit,
a Vendel-napi búcsút,
a háborúban elesett
hőseinket, akik nevei
emlékkőbe vannak vésve
a református templom
előtti dombon,
Icu néni Vesna boltját,
az 1934-ben épített egyházi iskolámat,
az 1943-ban létrejött
helyi nemzeti bizottság épületét,
a hét fűzfánál a kanálist,
a két falu határvonalára
épült Alma Matert,
az 1965-ben pusztító árvizet,
1968-ban a falunkon
átdübörgő orosz tankokat,
az 1989-es bársonyos forradalmat -

láttam és éltem meg
költői létben,
teljes éneket
Apácaszakállason jegyzem!

Idegvégződéseim

Vágyakozom a tavasz
elé menni, s arcomat
az időtlen Nap gyengéd,
pislákoló sugarai közé
rejtteni, gyermeki áhítattal.

Valami csoda kerülgeti
tudatom hetvenedik életévét.
Parányi dolgok nőnek óriássá.
A virágok a fák koronái
közé kúszva, madarakat melengetnek.

Fejreállt bennem a természet.
Idegvégződéseim fájdalom.
Az egyszerűség elméletbe
nem halhatok bele.
E végtelen szép, majd
visszabillent egyensúlyi helyzetembe.

Csók

(Bírskémnek)

A csókban,
akár egy banki széfben,
őrzöm időtálló arcodat.

Hallom,
ahogyan elnémul a világ,
mikor ajkad nyitni kész.

Nincsen hasonló pillanat.
Talán az agyhalál.
Boldogít.